

Publicerad 2010-10-21 16:43 av Pauline Pousár

Om att promenera med kärleken

Likt vinden

Gräset böjer sig stilla

när du rör vid det.

Din beröring mot min kind

är ömsom varm

ömsom kall.

Den blåa himlen välkomnar dina pustar

molnen dansar

likt älvor över himlavalvet

i en takt

som bara du

känner till.

Blommorna sträcker sig stolt mot din moder

solen

och havet rör sig upp och ner efter din fader månens pipa.

Men bara du kan få dem att svaja

och våga sig

krusa eller spinna.

Du är vinden som blåser liv i skogsbranden

för du ser inte skillnaden på gott och ont liv,

inte som vi gör.

Du är vinden som blåser omkull ett gammalt träd

för du vet inte om att det kanske gör skada när det landar.

Det är ingenting med dig som är fel.

Allt du gör är rätt.

Orkaner, stormar och en stilla bris..

Men när du inte är där

då saknar jag dig.

Och din smekande rörelse

mot min kind..

Min vind..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Pauline Pousár med Poeter.se id #21167 innehar upphovsrätten